

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ 2015

Del 2 al 20 d'agost | www.festivaldetorroella.cat

Dilluns, 17 d'agost de 2015
22h - Auditori Espai Ter

MARÍA BAYO, soprano
RUBÉN FERNÁNDEZ AGUIRRE, piano

 **JOVENTUTS MUSICALS
DE TORROELLA DE MONTGRÍ**

PROGRAMA

I part

Pauline Viardot (1821-1910)

Hai Luli

Havanaise

Les Filles de Cadix

George Bizet (1838-1875)

Chanson d'avril

Vieille Chanson

Ma vie a son secret

La coccinelle

Guitare

Max Moreau (1902-1992)

Sérénade inachevée

Les hirondelles

Tristesse

II part

Antón García Abril (n. 1933)

Canciones xacobeas

María Soliña

Cantiga de amigo

Levouise a louçana

Heitor Villa-Lobos (1887-1959)

Canção de amor

Melodia sentimental

Ernani Braga (1888-1948)

Cinco canções nordestinas do folklore brasileiro

O'Kiminbá (Cançó de macumba)

Capim di pranta (Cançó-jongo dels treballadors del camp)

Nigue-Nigue-ninhas tão bonitinhas (Cançó afro-brasilera)

São João-da-da-rão Sao (Cançó de ronda infantil)

Engenho novo (Cançó dels treballadors del sucre)

Pauline Viardot-García

Xavier de Maistre

Haï luli

Je suis triste, je m'inquiète,
Je ne sais plus que devenir!
Mon bon ami devait venir,
Et je l'attends ici seulette.
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
Ah, qu'il fait triste sans son ami!

Hélas! Je languis dans l'attente,
Et l'ingrat se plaît loin de moi!
Peut-être il me manque de foi
Après d'un nouvelle amante!
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
Aurais-je perdu, perdu mon ami ?

Ah! s'il est vrai qu'il soit volage,
S'il doit un jour m'abandonner,
Le village n'a qu'à brûler
Et moi-même avec le village!
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
À quoi bon vivre sans ami?

Haï luli

Estic trista, inquieta,
no sé què serà de mi!
El meu bon amic havia de venir,
i l'he esperat tota soleta.
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
Ah, que trist s'està sense el meu amic!

Ai! em consumeixo esperant-lo,
i l'ingrat es diverteix lluny de mi!
Potser m'ha traït
amb una nova amant!
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
Hauré perdut, perdut el meu amic?

Ah! Si és veritat que és voluble,
si un dia m'ha d'abandonar,
el poble ja pot cremar,
i jo amb el poble!
Haï luli! Haï luli! Haï luli!
Per què viure sense el meu amic?

(Cançó per a veu i piano)

Louis Pomey

Havanaise

Sur la rive le flot d'argent
En chantant brise mollement,
Et des eaux avec le ciel pur
Au lointain se confond l'azur.
Quel doux hymne la mer soupire!
Viens, c'est nous que sa voix attire,
Sois, ô belle! moins rebelle,
Sois, ô belle! moins cruelle,
Ah! Ah! À ses chants laisse-toi charmer!
Viens, c'est là que l'on sait aimer.
O ma belle, la mer t'appelle.
A ses chants laisse-toi charmer,
C'est en mer que l'on sait aimer,
Oui, c'est là que l'on sait aimer!

Havana

A la ribera el flux argentat
romp suaument tot cantant,
i les aigües en el cel pur
es confonen amb l'atzur da la llunyania.
Quin himne més dolç sospira el mar!
Vine, som nosaltres qui atreu la seva veu,
sigues, oh bella, menys rebel,
sigues, oh bella, menys cruel,
ah, ah, deixa't encisar pels seus cants!
Vine, és allà on sabem estimar.
Oh estimada, la mar et crida.
Deixa't encisar pels seus cants,
és al mar on sabem estimar,
sí, és allà on sabem estimar!

(Cançó per a veu i piano)

Louis Pomey

Les filles de Cadix

Nous venions de voir le taureau,
Trois garçons, trois fillettes.
Sur la pelouse il faisait beau,
Et nous dansions un bolero
Au son des castagnettes :
« Dites-moi, voisin,
Si j'ai bonne mine,

Les filles de Cadis

Venim de veure el brau.
Tres nois, tres noiètes.
Sobre la gespa feia bo,
i ballàvem un bolero
al so de les castanyoles:
«Digui'm, veí,
si tinc bon aspecte,

Et si ma basquine
Va bien, ce matin.
Vous me trouvez la taille fine?...
Ah! Ah!
Les filles de Cadix aiment assez cela.»

Et nous dansions un boléro,
Un soir, c'était dimanche.
Vers nous s'en vint un Hidalgo
Cousu d'or, la plume au chapeau,
Et la poing sur la hanche :
«Si tu veux de moi,
Brune aux doux sourire,
Tu n'as qu'a le dire,
Cet or est à toi.
Passer votre chemin, beau sire...
Ah! Ah!
Les filles de Cadix n'entendent pas cela.»

Et nous dansions un boléro,
Au pied de la colline.
Sur le chemin passa Diégo,
Qui pour tout bien n'a qu'un manteau
Et qu'une mandoline :
«La belle aux doux yeux,
Veux-tu qu'à l'église
Demain te conduise
Un amant jaloux ?
Jaloux! jaloux! Quelle sottise!
Ah! Ah!
Les filles de Cadix craignent ce défaut là!"

i si la meva faldilla
em cau bé aquest matí.
Em troba esvelta de cintura?
Ah! Ah!
Les noies de Cadis estimen prou això.»

I ballàvem un bolero
un vespre, un diumenge.
Se'ns acostà un hidalgo
folrat d'or, la ploma al capell,
i el puny al maluc:
« Si vols quelcom de mi,
morena del dolç somriure,
només has de dir-m'ho,
i aquest or és teu.
Féu el vostre camí, bell senyor...
Ah! Ah!
Les noies de Cadis no senten això.»

I ballàvem un bolero
al peu del turó.
Passà Diego pel camí,
no té més que un abric
i una mandolina:
«Bella dels ulls dolços,
vols que demà et porti
a l'església
un amant gelós?
Gelós! Gelós! Quina bestiesa!
Ah! Ah!
Les filles de Cadis temen aquest defecte!"

(Cançó per a veu i piano. Títol original del poema: "Chanson")

Georges Bizet

Louis Bouilhet
Chanson d'avril

Lève-toi! Lève-toi! Le printemps vient de naître!
Là-bas, sur les vallons, flotte un réseau vermeil!
Tout frissonne au jardin, tout chante et ta fenêtre,
Comme un regard joyeux, est pleine de soleil!

Du côté des lilas aux touffes violettes,
Mouches et papillons bruissent à la fois
Et le muguet sauvage, ébranlant ses clochettes,
A réveillé l'amour endormi dans les bois!

Puisqu'Avril a semé ses marguerites blanches,
Laisse ta mante lourde et ton manchon frileux,
Déjà l'oiseaux t'appelle et tes sœurs les pervenches
Te souriront dans l'herbe en voyant tes yeux bleus!

Viens, partons! au matin, la source est plus limpide;
Lève-toi! viens, partons!
N'attendons pas du jour les brûlantes chaleurs;
Je veux mouiller mes pieds dans la rosée humide,
Et te parler d'amour sous les poiriers en fleurs.

Cançó d'abril

Lleva't! Lleva't! Acaba de néixer la primavera!
Allà a baix, en les petites valls, sura una xarxa roja!
Tot tremola al jardí, tot canta i la teva finestra,
com una mirada joiosa, és plena de sol!

Per la banda dels lilàs amb matolls violeta,
mosques i papallones brunzen juntes
i el muguet salvatge, sacsejant les campanetes,
ha desvetllat l'amor endormiscat als boscos!

Ja que l'abril ha semblat les seves margarites blanques,
deixa la teva pesada manta i el teu maniguet fredolíc,
ja et crida l'ocell i tes germanes les vincapervinques
et somriuran en l'herba en veure els teus ulls blaus!

Vine, anem! Al matí, la font és més límpida!
Aixeca't, anem!
No esperem les calors ardents del dia;
Vull remullar els meus peus en la rosada humida,
i parlar-te d'amor sota els perers florits.

(Cançó per a veu mitja i piano, Op. 21/1, 1866?)

Charles Hubert Millevoye

Vieille chanson

Dans le bois l'amoureux Myrtil
Avait pris Fauvette légère:
« Aimable oiseaux, lui disait-il,
Je te destine à ma bergère.
Pour prix du don que j'aurai fait,
Que de baisers!... Si ma Lucette
M'en donne deux pour un bouquet,
J'en aurai dix pour la Fauvette. »

La Fauvette dans le vallon
A laissé son ami fidèle,
Et tant fait que de sa prison
Elle s'échappe à tire-d'aile.
« Ah! dit le berger désolé,
Adieu les baisers de Lucette!
Tout mon bonheur s'est envolé
Sur les ailes de la Fauvette. »

Myrtil retourne au bois voisin,
Pleurant la perte qu'il a faite;
Soit par hasard, soit à destin,
Dans le bois se trouvait Lucete:
Et sensible à ce gage de foi,
Elle sortit de sa retraite,
En lui disant : « Console-toi,
Tu n'as perdu que la Fauvette! »

(Cançó per a veu i piano, Op. 21/3, 1865)
(El títol original del poema és "La Fauvette")

Félix Arvers

Ma vie a son secret

Ma vie a son secret,
mon âme a son mystère:
Un amour éternel en un moment conçu:
Le mal est sans remède, aussi j'ai dû le taire,
Et celle qui l'a fait n'en a jamais rien su.

Ainsi j'aurai passé près d'elle inaperçu,
Toujours à ses côtés et toujours solitaire,
Et j'aurai jusqu'au bout,
fait mon temps sur la terre,
N'osant rien demander et n'ayant rien reçu.

Pour elle, que le ciel a faite douce et tendre,
Elle suit son chemin,
distraite et sans entendre
Le murmure d'amour élevé sur ses pas.

À l'austère devoir pieusement fidèle,
Elle dira, lisant ces vers tout remplis d'elle:
Quelle est donc cette femme?»
et ne comprendra rien.

Vella cançó

Al bosc l'amorós Myrtil
havia pres la lleugera Curruca:
"Ocell amable, li deia,
et destino a la meva pastora.
El preu del regal que li hauré fet:
molts petons!... Si la meva Luceta
me'n fa dos per un pomell,
en tindrè deu per a la meva Curruca. »

A la vall la Curruca ha deixat
son amic fidel,
i no li importa que s'escapi
de sa presó a cops d'ala.
« "Ah!, diu el pastor desolat,
adéu-siau els besos de Luceta!
Tota la meva felicitat ha volat
amb les ales de la Curruca." »

Myril torna al bosc veí,
plorant la pèrdua que ha sofert;
sigui per sort, sigui pel destí,
al bosc hi havia Luceta:
i sensible a aquesta prova de fe,
surt del seu amagatall
i li diu: "Consola't,
només has perdut la Curruca!"

La meva vida té el seu secret

La meva vida té el seu secret,
la meva ànima té el seu misteri:
un amor etern concebut en un moment:
el mal no té remei, i jo l'he hagut de callar,
i la que el va causar mai no n'ha sabut res.

I així he passat desapercbut prop d'ella,
sempre al seu costat i sempre solitari,
i aniré fins al final,
hauré passat per la terra
no gosant demanar res i res no havent rebut.

Per a ella, que el cel ha fet dolça i tendra,
ella segueix el seu camí,
distreta i sense sentir
el murmuri d'amor aixecat pel seu pas.

Pietosament fidel al deure auster,
ella dirà, llegint aquest vers ple d'ella:
"Qui és doncs aquesta dona?"
i no comprendrà res.

(Cançó per a veu mitja i piano, Op. 21/8, 1868)
(El títol original del poema és "Sonnet")

Victor Hugo
La coccinelle

Elle me dit: "Quelque chose
Me tourmente." Et j'aperçus
Son cou de neige, et, dessus,
Un petit insecte rose.

J'aurais dû, -mais, sage ou fou,
À seize ans, on est farouche, -
Voir le baiser sur sa bouche
Plus que l'insecte à son cou.

On eût dit un coquillage;
Dos rose et taché de noir.
Les fauvelles pour nous voir
Se penchaient dans le feuillage.

Sa bouche fraîche était là;
Hélas! Je me penchai sur la belle,
Et je pris la coccinelle;
Mais le baiser s'envola.

«Fils, apprends comme on me nomme,»
Dit l'insecte du ciel bleu,
«Les bêtes sont au bon Dieu;
Mais la bêtise est à l'homme.»

La marieta

Ella em diu: "Alguna cosa
em turmenta". I jo veig
son coll de neu i, a sobre,
un petit insecte rosat.

Hauria hagut -però, savi o boig,
als setze anys hom és esquiú,-
de veure el bes en la seva boca
més que l'insecte al seu coll.

Hom l'hauria pres per una conxa:
esquena rosada amb taques negres.
Per veure'ns, les curruques
s'inclinaven en el fullatge.

La seva boca fresca era allà;
ai! vaig inclinar-me sobre la noia,
i vaig prendre la marieta;
però el bes s'envolà.

«Fill, aprèn com em diuen,»
digué l'insecte des del cel blau,
«les bèsties són del bon Déu,
però la ximpleria és de l'home.»

(Cançó per a veu i piano, 1870)

Victor Hugo
Guitare

Comment, disaient-ils,
Avec nos nacelles,
Fuir les alguazils ?
Ramez, disaient-elles.

Comment, disaient-ils,
Oublier querelles,
Misère et périls ?
Dormez, disaient-elles.

Comment, disaient-ils,
Enchanter les belles,
Sans philtres subtils ?
Aimez, disaient-elles.

Guitarra

Com, deien ells,
amb les nostres baquetes,
fugir dels alguazils?
Remeu, deien elles.

Com, deien ells,
oblidar querelles,
misèria i perills?
Dormiu, deien elles.

Com, deien ells,
encisar les noies
sense filtres subtils?
Estimeu, deien elles.

(Cançó per a veu aguda i piano, 1866)
(Títol original del poema: "Autre guitare". Forma part del cicle "Les Rayons et les Ombres")

Max Moreau

Louis Moreau

Sérénade Inachevée

Sans guitare ni mandoline,
sous le clair de lune bleuté,
de rigueur dans un ciel d'été,
Je veux pourtant ô ma beauté
que ma sérénade câline
berce ton sommeil enchanté.

Je reviens d'un club de poètes
Où l'on a récité des vers.
D'or et d'argent mauves et verts
ou scintillait tout l'Univers.
Les beaux verts font tourner les têtes,
Tra la la la la...

Ils ont mis la mienne à l'envers
Q'importe ma belle je t'aime
Si je suis rêveur comme Hamlet
Je serai charmant s'il te plaît
comme un Cyrano mais moins laid.
Tra la la la la...

Je suis enchanté de moi-même
un peu plus à chaque couplet.
Tra la la la la...

Serenata inacabada

Sense guitarra ni mandolina,
al clar d'una lluna blavosa,
de rigor en un cel d'estiu,
voldria amb tot, oh bella meva,
que la meva serenata melindrosa
bressoli el teu son encantat.

Arribo d'un club de poetes
on s'han recitat versos.
D'or i de plata, malves i verds,
on guspirejava tot l'univers.
Els bells verds fan tombar els caps,
Tra, la, la, la, la...

Han trastocat el meu,
què importa, bella meva, jo t'estimo,
si sóc somniador com Hamlet,
seria encisador si així t'agradés,
com un Cyrano però menys lleig.
tra, la, la, la, la...

Estic encantat de mi mateix,
una mica més a cada estrofa.
Tra, la, la, la, la...

(Cançó per a veu i piano)

Anonime

Les hirondelles

Le Soleil chante ce matin
par-dessus les bois et les près
il a l'œil clair, il a bon teint,
et ses accents sont bien timbrés !

Mais vous dites tout ahuri :
Le Soleil est-il musicien ?
C'est un virtuose inouï,
mais on n'en savait rien !

Il chante à la cime des arbres,
il chante sur l'eau du ruisseau,
il chante aussi sur les Vieux marbres,
sur les chemins, les sables d'or,
sur les vaisseaux dans les grands ports.

Ça, dites-vous, cette musique
en est-il compositeur ?
Je pourrais d'un ton sans réplique,
Vous dire Elle chante en son cœur.

Mais sur les fils télégraphiques,
Les hirondelles du printemps
comme des notes de musique,
se posent délicatement.

Et le Soleil chaque matin,

Anònima

Les orenetes

El sol canta aquest matí
damunt dels boscos i els prats,
té la mirada clara, un bon color,
i els seus accents ben timbrats!

Però us dieu esbalaïts:
El sol és músic?
És un virtuós inaudit,
però no se'n sabia res!

Canta en les copes dels arbres,
canta damunt les aigües dels rierols,
canta també sobre els vells monuments,
en els camins, en les platges daurades,
en els vaixells en els grans ports.

Això, us dieu, aquesta música
l'ha composta ell?
Us podria dir en un to sense rèplica
que ella canta en el vostre cor.

Però en els fils telegràfics,
les orenetes de la primavera
s'hi posen delicadament
com notes de música.

I cada matí el sol,

En regardant les hirondelles
vient déchiffrer leur ritournelle,
mais il n'invente jamais rien.

contemplant les orenetes
desxifra les seves melodies,
però sense inventar mai res.

(Cançó per a veu i piano)

Anonime

Tristesse

(d'après l'Étude op. 10/3 de F. Chopin)

Oh ! Souvenirs, souvenirs cruels
pourquoi m'oppresser encore une fois ?
Pourquoi faut-il toujours que je pleure
tous ceux que j'ai perdus ?
Oh ! Souvenirs, souvenirs chéris,
faites-moi sourire encore une fois.
Revivez en mes pensées
les émotions passées,
les joies qui ne sont plus,
les joies de mes beaux jours,
hélas si loin de moi !

Docilement mon cœur meurtri
cherche à revivre ce qui n'est plus.
Triste, il bat sourdement.
Je me revois comme naguère
heureux d'aimer et d'être aimé...
Mais hélas ce 'est qu'un rêve
que trop tôt mes pleurs effacent !
Oh ! Vous n'êtes plus,
mes beaux jours défunts,
mes beaux jours perdus,
jours de bonheur,
jours de douce paix !

Tristesa

(segons l'Estudi op.10/3 de F. Chopin)

Oh! Records, records cruels,
per què em turmenteu encara una vegada més?
Per què cal que plori sempre
a tots el que he perdut?
Oh! Records, records estimats,
feu-me somriure encara una vegada més.
Feu revivre en els meus pensaments
les emocions passades,
les joies que ja no existeixen,
les joies de meus bells dies,
ai!, tan lluny de mi!

Dòcilment el meu cor ferit
intenta revivre el que ja no existeix.
Trist, batega secretament.
Em torno a veure com no fa gaire,
feliç d'estimar i d'ésser estimat...
Però, ai!, no és més que un somni
que els meus plors esborren massa aviat!
Oh! Ja no existiu,
els meus bells dies difunts,
els meus bells dies perduts,
dies de felicitat,
dies de dolça pau!

(Cançó per a veu i piano)

Antón García Abril

Celso Emilio Ferreiro

María Soliña

Polos camiños de Cangas
a voz do vento xemía:
Ai, que soliña quedache,
María Soliña.

Nos areales de Cangas,
muros de noite se erguían:
Ai, que soliña quedache,
María Soliña.

As ondas do mar de Cangas,
acedos ecos traguían;

As gueivotas sobre Cangar
sonos de medo tecían:

Baixo os telados de Cangas
anda un terror de agua fría:

Maria Soliña

Pels camins de Cangas
gemegava la veu del vent:
Ai, que soleta et quedares,
Maria Soliña.

En les platges de Cangas
s'aixecaven murs de nit:
Ai, que soleta et quedares,
Maria Soliña.

Les ones del mar de Cangas
portaven ecos amargs.

Les gaviotes damunt del Gangas
componien sons esglaiats

Sota els terrats de Cangas
hi ha por de l'aigua freda.

(Cançó per a veu i piano)

Sancho I

Cantiga de amigo

¡Ai, eu, coitada como vivo
em gran coidado
per meu amigo
que ei alongado!

¡Muito me tarda
O meu amigo na Guarda!

¡Ai, eu, coitada como vivo
em gran desixo
per meu amigo
que tarde e no vexo!

¡Muito me tarda
O meu amigo na Guarda!

Cantiga d'amic

Ai, jo, que afligida visc
i amb una gran preocupació
pel meu amic
que és lluny de mi!

Molt em triga
el meu amic a la Guarda!

Ai, jo, que afligida visc
i amb un gran desig
per al meu amic
que triga i no el veig!

Molt em triga
el meu amic a la Guarda!

(Cançó per a veu i piano)

Pedro Meogo

Levouse a louçana

Levouse a louçana,
levouse a velida;
vai lavar cabelos
na fontana fria,
leda dos amores,
dos amores leda.

Levouse a velida,
levouse louçana;
vai lavar cabelos
na fria fontana,
l leda dos amores,
dos amores leda.

Vai lavar cabelos
na fria fontana;
passa seu amigo
que a muito amaba,
l leda dos amores,
dos amores leda.

Passa seu amigo
que lhi ben quería;
o cervo do monte
a augua volvia,
l leda dos amores,
dos amores leda.

Passa seu amigo
que la muy t'amaba;
o cervo do monte
volvia a augua,
l leda dos amores,
dos amores leda.

S'aixecà ufanosa

S'aixecà la ufanosa
s'aixecà la bella;
va a rentar-se els cabells
a la font freda;
feliç dels seus amors,
dels seus amors feliç.

S'aixecà la bella,
s'aixecà la ufanosa;
va a rentar-se els cabells
a la font freda
feliç dels seus amors,
dels seus amors feliç.

Va a rentar-se els cabells
a la font freda;
passa el seu amic
que molt l'estimava;
feliç dels seus amors,
dels seus amors feliç.

Passa el seu amic
que molt l'estimava;
un cérvol de la muntanya
l'aigua removia,
feliç dels seus amors;
dels seus amors feliç.

Passa el seu amic
que molt l'estimava;
un cérvol de la muntanya,
removia l'aigua;
feliç dels seus amors,
dels seus amors feliç.

(Cançó per a veu i piano)

Heitor Villa-Lobos

Dora Vasconcelos

Canção de Amor

Sonhar na tarde azul
Do teu amor ausente,
Suportar a dor cruel
Com esta mágoa crescente
O tempo em mim agrava
O meu tormento, amor!

Tão longe assim de ti
Vencida pela dor
Na triste solidão
Procuro ainda te encontrar
Amor, meu amor!

Tão bom é saber calar
E deixar-se vencer pela realidade
Vivo triste a soluçar
Quando, quando virás enfim?

Sinto o ardor dos beijos teus
Em mim. Ah!
Qualquer pequeno sinal
E fremente surpresa
Vem me amargurar.

Tão doce aquela hora
Em que de amor sonhei
Infeliz, a sós, agora
Apaixonada fiquei
Sentindo aqui fremente
O teu reclamo amor!

Tão longe assim de ti
Ausente ao teu calor
Meu pobre coração
Anseia sempre a suplicar
Amor, meu amor!

Cançó d'amor

Somniar en la tarda blava
en el meu amor absent,
suportar el cruel patiment
d'aquesta tristesa creixent...
el temps en mi agreuja
el meu turment, amor!

Tan allunyada així de tu,
vençuda pel dolor
en el trist aïllament,
procuro encara trobar-te,
amor, amor meu!

Igualment bo és saber callar
i deixar-se vèncer per la realitat.
Visc trista sanglotant,
quan, quan canviaràs per fi?

Sento l'ardor dels teus besos
en mi. Ah!
Qualsevol petit senyal
de tremolosa sorpresa
arriba per angoixar-me.

Igualment dolça aquella hora
en què somniava en l'amor.
Ara, infeliç, tota sola
vaig romandre apassionada
sentint aquí, tremolosa,
el teu reclam d'amor!

Així, igualment lluny de tu,
absent al teu calor,
el meu pobre cor
anhela sempre suplicar
amor, amor meu!

(Cançó per a veu i piano)

Dora Vasconcelos

Melodia sentimental

Acorda, vem ver a lua
Que dorme na noite escura
Que fulge tão e branca
Derramando doçura
Clara chama silente
Ardendo meu sonhar.

As asas da noite surgem
E correm no espaço profundo
Oh, doce amada, desperta
Vem dar teu calor ao luar.

Melodia sentimental

Desperta't, vine a veure la lluna
que dorm en la nit obscura,
que lluu tan blanca
vessant dolçor,
clara crida silenciosa
que crema en el meu somni.

Les ales de la nit s'obren
i recorren l'espai profund.
Oh, dolça estimada, desperta't,
vine a donar la teva calor al clar de lluna.

A sombra confia ao vento
O limite da espera
Quando dentro da noite
Reclama o teu amor.

Acorda, vem olhar a lua
Que brilha na noite escura
Querida, és linda e meiga
Sentir meu amor é sonhar.

L'ombra confia al vent
el límit de l'espera,
quan dins de la nit
reclama el teu amor.

Desperta't, vine a mirar la lluna
que lluu en la nit obscura.
Estimada, ets bonica i tendra,
sentir el teu amor és somniar.

(Cançó per a veu i piano)

Ernani Braga

Cinco canções nordestinas do folclore brasileiro

Cinc cançons folklòriques del Nord-est brasiler

1.

O' Kimimbá
(canção de "macumba")

O Kinimbá! Kinimbá!
Dada òkê Kinimbá!
Salô ajô nuaiê. prego per anar al cel.
O Kinimbá! Kinimbà!

2.

Capim di pranta
(canção-jongo de trabalhadores de campo)

Tá capinando, tá!
Capim di pranta
Tá capinando, tá nascendo;
Rainha mandou dizê
pru módi pará co'essa lavoura;
Mandou dizê! Mandou pará!
La-ra-li-la... La-ra-li-la...

3.

Nigue-nigue-ninhas, tão bonitinhas
(acalanto afro-brasileiro)

Nigue-nigue-ninhas, tão bonitinhas,
Macamba viola di pari e ganguihnas
Ê, imbé, tumbelá!
Musangolá quina quinê...

4.

São João-da-da-rão
(Canção de roda infantil)

São João-da-da-rão
Sant Joan da-da-oan
tem uma gaita-ta-rai-ta
quando to-co-ro-ca bate nela;
Todos os anja-ra-ranjos
tocam gaita-ta-rai-ta,

1.

Oh, terra!
(Cançó de macumba)

Oh terra! Terra!
Des d'aquí a la terra

Oh terra! Terra!

2.

Mala herba
(Cançó-jongo de treballadors del camp)

Et collim!
La mala herba,
la collim i torna a créixer;
La reina ens mana
que deturem aquesta feina;
Ordres! Ordres de parar!

3.

Nigue-nigue, petit nadó
(Cançó afro-brasilera)

Nigue-nigue, petit nadó,
el trist violí féu néixer tots aquest pollets,
Ê, imbé, tumbelá!
Musangolá quina quinê...

4.

Sant Joan da-da-oan
(Cançó de ronda infantil)

té un sac de gemecs mecs-rai-mecs
i quan el toca to-ca
tots els àngels s'ajunten
i toquen el sac de gemecs mecs-rai-mecs

Tocam tan-ta-ra-ran-to aqui na terra.

el toquen tan-ta-ran-to aquí a la terra.

Maria, tu vai ao baile,
u leva o xale, que vai chovê,
E depois, de madrugada, ai! ai!
toda molhada, ai! ai!

Maria, tu vas al ball,
agafa un xal, perquè plourà,
i després, a l'alba, ai, ai
estaràs mullada, ai, ai!

São João-da-da-rão
Sant Joan da-da-oan

Maria, tu vai casares
eu vou te dares, os parabéns
vou te dares uma prenda: ai! ai!
Saia de renda, ai! ai!
e dois vinténs, ai! ai! ai!

Maria, et casaràs,
i et donaré l'enhorabona
i et faré un regal: ai, ai!
una bella faldilla, ai, ai!
i dos vintens, ai, ai ai!

(Cançó per a veu i piano)

5.

Engenho novo

(Canção de trabalhadoras de assucar)

Engenho novo, Engenho novo,
Engenho novo
bota a roda prá rodá.

Eu dei um pulo, dei dois pulo,
dei três pulo desta vez pulei o muro
quaji morro de pulà!

Engenho novo, Engenho novo,
Engenho novo
bota a roda prá rodá.

Capim de pranta,
xique xique, mela, mela
Eu passei pela capela
vi dois padri no altá!...

Engenho novo, Engenho novo,
Engenho novo
bota a roda prá rodá.

5.

Molí nou

(Cançó de treballadors del sucre)

Molí nou, molí nou,
molí nou,
fes que giri la roda.

Vaig saltar un cop, vaig saltar dos cops,
vaig saltar tres cops per sobre el mur
i quasi em moro de tant saltar!

Molí nou, molí nou,
molí nou,
fes que giri la roda.

Mala herba.
xique, xique, mela, mela,
vaig passar per la capella
i vaig veure dos sacerdots a l'altar...

Molí nou, molí nou,
molí nou,
fes que giri la roda.

(Cançó per a veu i piano)

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Un programa poc freqüent

El programa que ens ofereix la soprano María Bayo és molt diferent dels habituals en els recitals de cant. S'inicia amb tres cançons de Pauline Viardot, filla del famós tenor Manuel García i germana de la no menys famosa María Malibran, *mezzosoprano* com ella. Les tres cançons del programa tenen textos francesos: a la primera, una noia es lamenta pel presumpte abandonament del seu amant; a la segona, una noia de l'Havana canta al mar i la tercera, de Musset, és una divertida visió d'un grup de gaditans que ballen un bolero.

Georges Bizet dedicà al cant la major de la seva reduïda producció en forma d'òperes o cançons, caracteritzades, en general, per un virtuosisme molt notable. Gran amant de la literatura, els poetes que escollí foren els seus contemporanis: alguns completament oblidats, com Louis-Hyacinthe Bouilhet, romàntic i parnassià; Charles-Hubert Millevoye, mort cec als trenta-tres anys o Félix Anvers, autor d'un sonet que guanyà una enorme popularitat i que propicià apassionades discussions sobre la inspiradora del poema. Naturalment musicà també poemes de Victor Hugo: *La coccinelle* explica en forma de vals un joc entre dos joves enamorats, mentre que *Guitare* és una simpàtica espanyolada, un precedent de Carmen.

Del tot desconegut pel món musical català és el pintor, escriptor i compositor belga Max Moreau (1902-1992), que, després d'una intensa vida viatgera amb llargues estades a París, Tunísia i el Marroc, acabà instal·lant-se a Granada el 1965, al barri de l'Albaicín, on morí. És precisament a Granada, a l'Auditorio Manuel de Falla, que María Bayo estrenà el 4 d'octubre de 2014 les tres cançons que sentirem avui en segona audició mundial. La primera cançó és una serenata, a més a més d'interrompuda, d'una insòlita originalitat; la segona és un cant al sol, com a intèrpret de la música que canten les orenetes i la tercera és un cant nostàlgic inspirat per *l'Estudi Op. 10/3 de Chopin*. El primer poema porta la signatura de Louis Moreau, mentre que es desconeixen els autors dels altres dos.

El programa continua amb tres de les dotze *Cançons xacobeas* d'Antón García Abril, un dels grans cultivadors actuals del gènere. La primera cançó és d'un dels poetes gallecs més importants del segle XX, Celso Emilio Ferreiro. La segona és una *cantiga de amigo*, un tipus de composició lírica provinent de la poesia tradicional típica del nord-oest de la península ibèrica i en la qual les estrofes s'enllacen de dos en dos repetint les paraules però en ordre diferent; l'autor de la cantiga programada és el rei Sancho I de Portugal, del segle XII. La tercera és d'un trobador galaicoportuguès del segle XIII, Pero Meogo, del qual es conserven nou *cantigas de amigo*, com la que figura en el programa.

Heitor Villalobos fou molt amic d'una de les més importants poetesses en llengua portuguesa del segle XX, la carioca Dora Vasconcelos, diplomàtica de professió, a qui musicà diversos poemes. Entre ells hi ha les dues cançons amoroses que figuren en el programa, trista la primera i somniadora la segona. Formen part de la *suite Floresta do Amazonas*, una de les últimes obres compostes per Villa-Lobos, l'any 1958, una *suite* per a soprano i orquestra amb material provinent de la pel·lícula *Green Mansions* dirigida per Mel Ferrer.

Seguint al Brasil, el programa acaba amb unes cançons folklòriques d'Ernani Braga, nascut a Rio de Janeiro el 1888, un any més tard que Villa-Lobos. Fou un compositor recordat especialment per les seves harmonitzacions de cançons populars, de les quals tenim un bon exemple en les *Cinco canções nordestinas do folclore brasileiro*, que tanquen el concert d'avui. Una la canten treballadors del camp i una altra, treballadors del sucre. Els del camp estan lluitant contra la *capim*, una mala herba que torna a brotar immediatament després d'ésser arrencada; els treballadors celebren que la reina hagi parat la feina i ho fan amb el ritme afrobrasiler del jongo. Els del sucre celebren joiosament que un vell i sorollós molí hagi estat substituït per un de nou. Una és una cançó de ronda infantil que alterna la graciosa tornada amb dues estrofes de caire sentimental. La primera és una *macumba*, paraula amb la qual es designaven les celebracions religioses d'origen bantú, literalment significa tambor o també màgia i en ella, *Xangó*, una de les seves divinitats present a la terra, enyora el cel, *nuaié*.

Manuel Capdevila i Font

MARÍA BAYO, soprano

Més de 25 anys de carrera internacional als teatres més importants avalen la seva prestigiosa trajectòria: La Scala de Milà, Staatsoper de Berlín, Hamburg, Munic, Dresden, La Monnaie, Covent Garden, Teatro Colón de Buenos Aires, Metropolitan de Nova York, Opéra Bastille de París, Roma, Bolonya, Florència, Viena, Liceu, Teatro Real i Zarzuela de Madrid, San Francisco, Los Angeles, Tòquio, etc.; festivals de Salzburg, Ais de Provença, Granada, Beaune, Quincena Donostiarra, Torroella i Pesaro. Ha treballat amb grans mestres com Chailly, Colin Davis, Mackerras, Maazel, Pappano, Zedda, Bychkov, Plasson, Ros Marbà, López Cobos, Frühbeck, Jacobs, etc. i grans directors d'escena com Wernicke, Pizzi, Ronconi, Lavelli, Sagi, Miller, Carsen, Pasqual, Espert, Grüber, Neuenfels, Hytner, Leiser, Bob Wilson, etc.

Continua enriquint la seva àmplia galeria de compositors –quasi vuitanta rols d'òpera i sarsuela–, que discorren des del segle XVIII (Cavalli, Graun, Hasse, Nebra, Händel, Gluck) fins al segle XX (Debussy, Granados, Falla, Stravinski, Poulenc); amb predilecció pel barroc inèdit, Haydn i Mozart (primera cantant espanyola convidada a Salzburg quatre temporades successives per representar la trilogia Mozart-Da Ponte), Rossini i l'escola francesa (Gounod, Bizet, Offenbach i Massenet). També ha conreat el lied i l'oratori a les sales més prestigioses.

Posseeix un extens catàleg discogràfic (recitals de cançons, òperes i sarsueles per als segells Naïve, Decca, Deutsche Grammophon, Erato, Harmonia Mundi, Naxos i Dynamic) i videogràfic: *Tancredi* (Schwetzingen Festival, Arthaus), *Il barbiere di Siviglia* (Decca-Opus Arte), *Bianca e Falliero* (Pesaro Festival, Dynamic), *Il viaggio a Reims* (TDK), *Don Giovanni* (Opus Arte), *La Calisto* (Harmonia Mundi), *Les contes d'Hoffmann* (Opus Arte), *Pagliacci* (Opus Arte), *L'elisir d'amore* (Virgin), entre altres.

María Bayo va debutar al Festival de Torroella en l'edició de 2006 i hi ha tornat en les de 2007, 2008, 2010 i 2011

RUBÉN FERNÁNDEZ AGUIRRE, piano

Neix a Barakaldo (Bizkaia), l'any 1974. Realitza els seus estudis superiors de piano a Vitòria amb Albert Nieto i de correpetició (música de cambra i acompanyament de cantants) a Viena amb els professors David Lutz i Fank Fanning. Perfecciona els seus estudis a Munic (Alemanya) i rep els consells de Félix Lavilla, Miguel Zanetti i Wolfgang Rieder.

Ha exercit de repertorista en cursos i classes magistrals d'Ileana Cotrubas, Jaume Aragall, Renata Scottò, Simon Estes, Licia Albanese, Antonietta Stella, Ana Luisa Chova, Enrique Viana o Emilio Sagi. Ha estat pianista oficial del concurs Operalia 2006 i mestre correpetidor al Teatro Real de Madrid, Palau de la Música de València i Teatro de la Maestranza de Sevilla; i també pianista habitual de prestigiosos cantants com Carlos Álvarez, Ainhoa Arteta, Ismael Jordi, Nancy-Fabiola Herrera, María Bayo, Mariella Devia, Cristina Gallardo-Domàs, Leontina Vaduva, Simón Orfila i Isabel Rey, entre altres.

Ha actuat als festivals de Granada, Peralada, Santander, Canàries, Segòvia, Cadis, Quincena Musical Donostiarra, Mozart de la Corunya, Schubertiada de Vilabertan, així com a la majoria dels escenaris espanyols i en alguns dels més importants escenaris d'Europa i Estats Units. A més, és pianista resident dels festivals Todo Lirica de Santiago de Compostela i de Medina del Campo (Valladolid), i professor de repertori vocal dels cursos d'estiu Isaac Albéniz de Camprodon (Girona) i de la Universitat del País Basc a Bilbao.

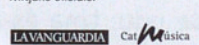
De la seva discografia destaquen tres CD de la integral per a veu i piano d'Antón García-Abril (Bolamar Music Media) amb alguns dels més destacats cantants espanyols. El 2010 va rebre el premi Ópera Actual 2010 en la categoria de jove artista espanyol «per la seva dedicació a la lírica i el creixent prestigi que està assolint en aquest camp».

Rubén Fernández Aguirre debuta al Festival de Torroella.

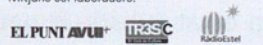
Organitza:

Mitjans oficials:

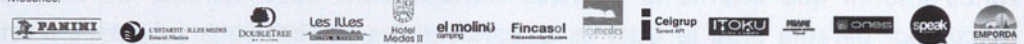
Mitjans col·laboradors:

Amb el suport de:

Mecenes:

Col·labora:

